

Arrest

nr. 283 765 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B.SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 december 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 2 juni 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.-S.]

voornaam: [M.M.M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Jemen (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.-S., M.M.M.], verder de betrokkene, die staatsburger van Jemen verklaart te zijn, diende op 09.12.2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie van zijn paspoort van Jemen (eerste pagina), met nummer [...] afgegeven op [...] geldig tot [...], voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. De treffer toont aan dat de Franse consulaire diensten te Djeddah (Saoedi-Arabië) de betrokkene op 02.11.2021 een visum verstrekten. Het visum, type C, was geldig voor een verblijf van 30 dagen tussen 02.11.2021 en 02.02.2022. De betrokkene legde op dat moment een paspoort van Jemen, met nummer 07099354 afgegeven op 07.03.2017 geldig tot 07.03.2023, voor.

De betrokkene werd op 23.02.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde wettelijk gehuwd te zijn en samen met zijn echtgenote een kind te hebben. Zijn familie woont nog in Jemen. Verder verklaarde hij verre familieleden in Antwerpen te hebben. De betrokkene stelde geen familie in een andere EU-lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaarde op 28.11.2021 Saoedi-Arabië met het vliegtuig verlaten te hebben. Hij vertrok naar Frankrijk en arriveerde diezelfde dag op 05.12.2021 in België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 23.02.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij verre familie en dorpsgenoten in Antwerpen heeft en daarom had beslist om naar België te komen. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er niemand kent. Bovendien was hij er niet op zijn gemak. Volgens hem is België beter qua mensenrechten en vrijheid. Het was van in het begin zijn bedoeling om naar België te komen.

Op 01.03.2022 werden de Franse instanties verzocht de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Dit verzoek werd op 29.04.2022 conform artikel 12(2) van Verordening 604/2013 aanvaard. De Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Toulouse - Blagnac van maandag tot vrijdag van 08:00 tot 14:00.

Artikel 12(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien de verzoeker houder is van een geldig visum de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode.

Volgens Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 levert een treffer die door het VIS is verstrekt conform artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 bewijs van het verstrekken van een visum.

Uit vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de gegevens die zijn opgeslagen conform artikel 21 van Verordening 767/2008 blijkt dat de Franse instanties de betrokkene een visum verstrekten dat tot 02.02.2022 geldig was voor een verblijf van 30 dagen. De betrokkene stelde dat hij op 05.12.2021 in België binnenkwam, wat betekent dat het visum op dat ogenblik geldig was.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Frankrijk.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 ("Ghezelbash") stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 ("Karim") stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde dat België de mensenrechten en de vrijheid respecteert. In België heeft hij dorpsgenoten terwijl hij in Frankrijk niemand kent. We willen benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Frankrijk wil zijn, waar zijn verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Bovendien wensen we nogmaals te benadrukken dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

De betrokkene haalde aan dat hij zich niet op zijn gemak voelt in Frankrijk. De betrokkene haalde geen andere argumenten aan waarom hij zich niet op zijn gemak voelt in Frankrijk. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Franse instanties. De betrokkene meent zich ongemakkelijk te voelen in Frankrijk, maar laat na hier concrete voorbeelden van te geven. Bijgevolg blijft deze verklaring slechts een blote bewering. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Franse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

De betrokkene verklaarde dat hij verre familieleden in België heeft. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende, verre familie van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Frankrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Frankrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvende dochter. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van

herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn verre familie bestaande familiere relatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Het EHRM oordeelde reeds dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33; *A.S. v Switzerland* n° 39350/13 30.06.2015, § 49 : "The Court recalls that it has already held that there would be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they could demonstrate additional elements of dependence (see *F.N. v. the United Kingdom* (dec.), no. 3202/09, § 36, 17 September 2013)".

De betrokkene diende nog geen verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in. De Franse instanties stemden in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en daaromtrent zal worden geïnformeerd.

De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en zorgvuldig onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De betrokken maakt niet aannemelijk dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Claire Tripier, "Asylum Information Database - Country Report: France - 2020 Update", laatste update op 08.04.2022, hierna het AIDA rapport genoemd, <https://asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, op eenzelfde wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken om internationale bescherming ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin III Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 60).

"Om het indienen van verzoeken en het toekennen van materiële opvang te verbeteren werd in 2015 het principe van het "unieke loket" ("guichets uniques de demande d'asile", GUDA) ingevoerd. Om een afspraak te kunnen krijgen bij dat unieke loket dient men zich eerst te wenden tot de zogenaamde oriëntatie-platforms ("Plateformes d'accueil de demandeurs d'asile", PADA). Deze dienst wordt verstrekt door lokale organisaties die een "preregistratie" doen en vervolgens een afspraak maken bij de bevoegde diensten van de prefectuur voor het formele indienen van het verzoek om internationale bescherming. De wetgeving daarover schrijft voor dat dit binnen de 3 dagen na de initiële aanmelding moet plaatsvinden. De termijn van 3 dagen kan worden verlengd tot 10 dagen in geval veel personen zich tegelijkertijd aanmelden" (pagina 33).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 60). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Toulouse - Blagnac. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de prefectuur van "Préfecture de Haute Garonne".

Toulouse is de hoofdplaats van deze prefectuur wat doet besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur dan ook niet zwaar en onoverkomelijk zal zijn.

We wensen te op te merken dat in Frankrijk net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (*"hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"*/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (*"centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES"*) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (pagina 106).

In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (*"In practice, many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated"*, pagina 106). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan (*"The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist"*, pagina 106). Het AIDA-rapport dat personen, die een volgend verzoek indienden, materiële opvang wordt geboden in geval hun verzoek als ontvankelijk wordt beoordeeld (*"Subsequent applicants are entitled to material reception conditions only if their claim has been deemed admissible"*, pagina 99). We merken op dat in overeenstemming is met de bepalingen onder artikel 20 van de Opvangrichtlijn.

Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 115). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming (*"Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers"*, pagina 116).

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De Franse autoriteiten worden minstens vijf werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten.”

1.2. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 25 augustus 2022 tot verlenging van de termijn van overdracht aan Frankrijk, omwille van het onderduiken van verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 18, lid 1, b) en d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en

3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"[...]

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Frankrijk.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

- [...]

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

Echter is het niet omdat een staat een Conventie ondertekend heeft, dat zij deze ook automatisch nakomt, anders zou een rechterlijke toetsing volledig overbodig zijn.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing.

Immers dient Dienst Vreemdelingenzaken in elk geval op de hoogte te zijn van de fundamentele tekortkomingen in het asielbeleid van Frankrijk, waardoor de verzoeker wel degelijk een risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling bij overdracht naar Frankrijk.

De aangehaalde bronnen in de beslissing zijn niet zo eenduidig als de beslissing laat uitschijnen, wel integendeel.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in zijn bestreden beslissing naar het European Council on Refugees and Exiles (hierna: ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database- National Country Report- France" (hierna: AIDA-rapport) om te stellen dat er geen problemen voorhanden zijn in het Franse asielbeleid en de toegang tot medische zorgen.

Het artikel 3 EVRM bepaalt:

'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

'Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.'

- [...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister / Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister / Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat in bestreden beslissing het volgende staat:

"Het enkele feit dat de betrokkene niet in Frankrijk wil zijn waar zijn verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan de omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM."

Dat verder in de beslissing echter het tegengestelde wordt vermeld:

"De betrokkene diende nog geen verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in. De Franse instanties stemden in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en daaromtrent zal worden geïnformeerd."

Dat hier duidelijk sprake is van onzorgvuldigheid, met slordig knip en plakwerk, waarbij het verzoek om internationale bescherming zagezegd in Frankrijk hangende is.

Dat verzoeker echter nog géén verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Dat verweerster haar in haar eigen bestreden beslissing tegenspreekt is onzorgvuldig te noemen.

- [...]

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het legt de overheid de verplichting op om bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar af te wegen.

- [...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister / Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

[...] Aangaande het privé- en familieleven

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Vooreerst stelt verzoeker dat hij besloot naar België te komen omdat hij familieleden heeft die Antwerpen verblijven. Daarnaast heeft hij ook dorpsgenoten van zijn land van herkomst die in Antwerpen wonen. Verzoeker heeft thans in tegenstelling tot Frankrijk met België een band. Dat met zijn privé en familieleven weldegelijk rekening moet worden gehouden bij het nemen van de betreden beslissing.

Dit recht zit vervat in artikel 8 EVRM en het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

“Artikel 8 van het EVRM

Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

• 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

• 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

“Artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Verzoeker heeft hier in België familiebanden die hij nergens anders in Europa heeft.

Verder komt hij terecht in een omgeving waar hij samen met voormalige dorpsgenoten een leven kan opbouwen. Dat hij thans zijn privéleven hier kan uitbouwen in een veilige en vertrouwde omgeving.

[...] Aangaande de omstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk

Het huidige asielbeleid in Frankrijk faalt.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Het artikel 3 EVRM bepaalt:

‘Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.’

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

‘Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.’

Verweerster erkent dat het AIDA-Rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch is ze van oordeel dat het AIDA-rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoeker in een situatie zal belanden

die kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoeker kan hier onmogelijk mee akkoord gaan.

Uit de objectieve bronnen blijkt dat de duur van asielprocedure, de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

Wat de rechtsbijstand betreft geeft verweerster zelf aan dat de aanvraag voor het bekomen van rechtsbijstand in hoger beroep beperkt is in tijd en maar dat hierdoor niet dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

Verweerster vergeet echter tevens te vermelden dat hoewel richtlijn 2013/32/EU dit niet verplicht er sterke ongelijkheid is bij het toekennen van rechtsbijstand in de eerste fase.

Het AIDA rapport (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-FR_2021update.pdf) stelt het volgende:

“Access to legal assistance is therefore uneven depending on the type of reception conditions provided. Asylum seekers in the most precarious situations, those without reception conditions are offered much fewer services than those accommodated in CADA. This situation leads to unequal treatment between asylum seekers accommodated in reception centres (a fortiori CADA), who receive support and in-depth assistance, and asylum seekers housed in emergency facilities or dependant on unofficial sheltering solutions, who are without direct support and are sometimes located far away from the regional PADA. Furthermore, the limited resources allocated to these platforms greatly limit the services provided.”

Wat betreft de rechtsbijstand in hoger beroep stelt het rapport ook:

“In any event, the current level of compensation is still deemed insufficient by many asylum stakeholders in France and this prevents lawyers from doing serious and quality work for each case.¹⁷⁹ In particular, it is not enough to cover the cost of an interpreter during the preparation of the case.¹⁸⁰ Lawyers are often court-appointed by the CNDA,¹⁸¹ and only have the address of their clients and no phone numbers for the parties to effectively get in touch. Moreover, most of these lawyers are based in Paris whereas asylum seekers can be living elsewhere in France. Therefore, they often do not meet their clients until the last moment. These lawyers sometimes refuse to assist asylum seekers in writing their appeal and only represent them in court. This makes it difficult for asylum seekers to properly prepare for the hearing.

Asylum seekers who are not accommodated in reception centers are therefore on their own to write their appeal and face a high risk of seeing their appeal rejected by order due to insufficient arguments. They can only rely on legal assistance from NGOs, which is nevertheless very uncertain given the uneven availability of such assistance, as it is dependent on the location of the asylum seeker, the availability of interpreters as well as the capacity and resources of the NGO.”

Verder stelt verweerster zelf dat overgedragen personen niet op de luchthaven worden onthaald en zelf hun weg maar dienen te vinden naar de verantwoordelijke instanties, die soms ver liggen van de luchthaven.

Ook al zou verweerder toekomen op de luchthaven van Toulouse- Blagnac dan nog dient hij op eigen houtje daar zich aan te melden.

Dit is voor de verzoeker niet vanzelfsprekend, en houdt het risico in dat hij nooit dat hij de weg naar de bevoegde instanties niet zal vinden en hem aldus niet zal kunnen aanmelden.

In tegenstelling tot wat de verweerster voorhoudt is ook de opvangcapaciteit minder groot en de receptiecondities slecht:

Het Aida-rapport stelt:

“Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres ; i.e. they face the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing. This is due to the fact that there is approximately a 50% gap of available places”

Verweerster haalt eveneens zelf het volgende aan in de bestreden beslissing:

“It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants. As regards the decrease of firsttime applicants in 2020, it is largely due to the impact of COVID-19 and does not reflect the fact that reception capacity is still lacking, given that many other asylum seekers were already present on the territory. In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated.”

Verweerster vermeldt er tevens niet bij dat wanneer er tekort is aan opvang, de asielzoeker het risico loopt om op straat te belanden.

“ Moreover, if the asylum seeker has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging his or her appeal, the chances of benefitting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street. The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible

cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist.”

Bovendien houdt Frankrijk zich niet altijd aan de internationale normen en verdragen die het als staat onderschreven heeft.

Zo maakte Amnesty International al melding in zijn rapport dat Frankrijk niet zijn verplichtingen nakomt onder het EU hervestigingsplan: <https://www.refworld.org/docid/5a993902a.html>

“Between January and July, the prefectural authorities of Alpes-Maritimes department stopped 28,000 refugees and migrants who had crossed the border from Italy. The authorities sent 95% of them back to Italy, including unaccompanied minors, without providing them with the right to seek asylum in France.

Between January and August, authorities placed more than 1,600 Afghan nationals in detention centers in view of returning them to other European countries under the Dublin III Regulation – a mechanism for allocating responsibility for the examination of asylum claims among EU member states – or to Afghanistan. In the same period, according to civil society organizations, authorities returned about 300 Afghan nationals to other EU countries and expelled at least 10 of them to Afghanistan. Authorities returned 640 individuals to Afghanistan in 2016. All returns to Afghanistan constituted a violation of the principle of non-refoulement – the principle according to which states are obliged not to return any person to a country where they would risk human rights violations – given the volatile security and human rights situation in Afghanistan.

In the aftermath of the eviction of the informal settlement near Calais, known as “The Jungle”, in November 2016, authorities put in place punitive measures against the hundreds of migrants and refugees who had subsequently returned to Calais. They enhanced police stop-and-search operations, which raised concerns over ethnic profiling. In March, municipal authorities prohibited humanitarian organizations from distributing meals to migrants and asylum-seekers in the town. At the end of March, a court ruled that the decision constituted an inhumane and degrading treatment and suspended it. Municipal authorities refused to fully comply with the ruling and only allowed the distribution of one meal a day. In June, the Public Defender of Rights (Ombudsperson) expressed concerns about the human rights violations experienced by migrants and asylum-seekers in Calais and called on authorities to ensure the respect of their social and economic rights, in particular access to water and to adequate housing, and to provide them with effective opportunities to seek asylum in France.

Authorities continued to prosecute and convict individuals who supported migrants and refugees in entering or staying in France irregularly, for example by providing food or shelter. In August, an appeal court convicted Cédric Herrou, a farmer living close to the French-Italian border, and sentenced him to a suspended sentence of four months’ imprisonment for helping migrants and refugees to cross the border into France and for sheltering them.” (zie het stuk 3)

Frankrijk werd tevens veroordeeld door het Europees hof voor de rechten van de mens wegens “inhuman and degrading conditions” van asielzoekers.

Zo stelt het persbericht van 02/07/2020 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het volgende: “In today’s Chamber judgment¹ in the case of N.H. and Others v. France (application nos. 28820/13, 75547/13 and 13114/15) the European Court of Human Rights held, unanimously, that there had been: a violation of Article 3 (prohibition of torture and inhuman or degrading treatment) of the European Convention on Human Rights in respect of the applicants N.H. (no. 28820/13), K.T. (no. 75547/13) and A.J. (no. 13114/15), and no violation of Article 3, in respect of the applicant S.G. (no. 75547/13).

The applications concerned five asylum-seekers, single men, living in France. They complained that they had been unable to receive the material and financial support to which they were entitled under French law and had thus been forced to sleep rough in inhuman and degrading conditions for several months.

The Court observed that the applicant N.H. had been living in the street without any resources; this was also the case for K.T. and A.J. who had only received the Temporary Allowance after 185 and 133 days respectively. In addition, before being able to register as asylum-seekers, N.H., K.T. and A.J. had been forced to survive for a certain period without any evidence of that status.

The French authorities had failed in their duties under domestic law. They were found responsible for the conditions in which the applicants had been living for several months: sleeping rough, without access to sanitary facilities, having no means of subsistence and constantly in fear of being attacked or robbed. The applicants had thus been victims of degrading treatment, showing a lack of respect for their dignity.

The Court found that such living conditions, combined with the lack of an appropriate response from the French authorities and the fact that the domestic courts had systematically objected that the competent bodies lacked resources in the light of their status as single young men, had exceeded the threshold of severity for the purposes of Article 3 of the Convention. The three applicants N.H., K.T. and A.J. had thus found themselves, through the fault of the French authorities, in a situation that was incompatible with Article 3 of the Convention.”

<https://www.housingrightswatch.org/jurisprudence/nh-and-others-v-france-applications-28820137554713-1311415-02072020>

(zie het stuk 4)

Uit de hierboven geciteerde bronnen mag duidelijk blijken dat de huidige situatie in Frankrijk niet dezelfde is als het beeld dat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geschetst!

Het rapport van Human Rights Watch World 2019 toont verder ook de mankementen van de toegang tot asiel aan:

“In August, France adopted a flawed asylum and immigration law. The French Ombudsman, the Council of Europe Commissioner for Human Rights, the UN High Commissioner for Refugees and NGOs criticized the law for undermining access to asylum, including by weakening appeal rights and safeguards for those subject to accelerated asylum procedures. The law failed to ban detention of migrant children, despite six European Court of Human Rights rulings that such detention by France violated their rights.

In April and May, the French ombudsman warned of the dire living conditions of migrants and asylum seekers in the camp of La Villette, in Paris, and in Grande-Synthe in northern France, and called for the camps’ dismantlement only if sustainable solutions respectful of fundamental rights are implemented. Authorities cleared the camps in late May and early September respectively. Living conditions for migrants and asylum seekers in the Calais area remain squalid and harassment of aid workers there by police continued. Child protection authorities in Paris continued to use flawed age assessment procedures for unaccompanied migrant children, excluding many from care they need and are entitled to, leaving hundreds homeless. In July, the Constitutional Council ruled that solidarity was among the highest values of the French republic and that assisting undocumented migrants should not therefore be criminalized “when these acts are carried out for humanitarian purposes.” This ruling was enshrined in the August immigration and asylum law. NGOs remain concerned that judges could narrowly interpret the humanitarian exception in a way that permits prosecutions. Since late 2017, France’s asylum office selected 458 refugees currently in camps in Niger and Chad for resettlement. France pledged to resettle 3,000 refugees from that region before October 2019. In May, the NGO SOS Homophobie said it received 15 percent more reports of physical attacks on LGBT people for 2017 compared to 2016. In November, Prime Minister Edouard Philippe announced a 69 percent increase in antisemitic attacks in the first nine months of 2018 compared to 2017. The National Commission on Human Rights reported in March that violent anti-Muslim acts had increased in 2017 by 8 percent compared to 2016. The welcome decision to include access to inclusive education in the national strategy for autism launched in April stood in contrast to a housing law adopted in October that would reduce the obligation to ensure that new housing is wheelchair accessible. (...)” <https://www.hrw.org/news/2018/08/04/france-approves-flawed-asylum-and-immigration-law>

(zie het stuk 5)

Ook de gezondheidszorg in Frankrijk vertoont gebreken. Zo stelt het AIDA rapport het volgende:

“As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France. Access to the PUMA is functioning well in most of the regions of France, and is effective within one month. Access has been considerably improved since 2016, even if some difficulties remain, in particular for subsequent applicants. However, as explained above, the new policy which introduces a 3-month period before accessing to has rendered the access to healthcare more difficult in 2020. The duration of access to the healthcare insurance is in theory linked to the duration of validity of the asylum claim certification. In practice, it can be noted that the social security services deliver healthcare insurance for a one-year duration. In fact, at the end of the validity of the asylum claim certification, access to health care is not guaranteed anymore. It may then occur, at the moment of renewing their certification, that some asylum seekers get their healthcare insurance suspended.”

Dit bemoeilijkt aldus voor verzoeker de toegang tot de gezondheidszorg in Frankrijk.

Indien hij terug dient te keren naar Frankrijk en hij daar niet kan rekenen op de nodige medische zorg, zal dit nefaste gevolgen hebben voor zijn gezondheid.

[...]

Het moge dan ook duidelijk zijn dat een overdracht voor de verzoeker een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met het artikel 3 van het EVRM

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk verre van optimaal is.

Nu Frankrijk de regels naast zich neerlegt, is er wel degelijk sprake van een blootstelling aan foltering en onmenswaardige behandeling bij terugkeer van de verzoeker in Frankrijk.

[...]

Verzoekende partij wenst verder nog op te merken dat hij niet akkoord kan gaan met de verplichting om een Verklaring van medewerking kan ondertekenen, zoals hem werd meegegeven bij de bestreden beslissing.

Verzoeker kon deze verklaring dan ook niet ondertekenen omdat hij niet akkoord ging met de bestreden beslissing.

Conform de artikelen 39/2, § 2 en 39/57 §1 Vw heeft de verzoekende partij 30 dagen de tijd om een beroep in te dienen. Indien verzoekende partij deze verklaring had ondertekend, had dit ervoor gezorgd dat huidig beroep zonder voorwerp zou verklaard worden.

Verzoeker heeft zich altijd gehouden aan de verplichting om zijn adres door te geven.

[...]

Besluit:

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Dat verweerster onzorgvuldig te werk is gegaan.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo, onder meer, duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker toekomt aan de Franse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat de Franse consulaire diensten in Djeddah, Saoedi-Arabië, verzoeker op 2 november 2021 een visum type C, geldig voor een verblijf van 30 dagen in de periode van 2 november 2021 tot 2 februari 2022, verstrekten en dat de Franse instanties op 29 april 2022 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker hebben aanvaard overeenkomstig artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening. Hij gaat concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor en licht toe waarom op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Frankrijk. Hij houdt zo onder meer rekening met verzoekers verklaringen dat hij verre familieleden heeft in België. Hij merkt op dat er geen sprake is van gezinsleden in de zin van de Dublin III-verordening en licht ook toe waarom volgens hem noch de artikelen 16, lid 1 en 17, leden 1 en 2 van de Dublin III-verordening noch artikel 8 van het EVRM een overdracht van verzoeker aan Frankrijk in de weg staan. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Frankrijk geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdende met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Frankrijk die tot een dergelijk risico zouden leiden. Verweerder vermeldt ook welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt, met name een rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project “*Asylum Information Database - Country Report – France*”, laatste update op 8 april 2022, verder AIDA-rapport genoemd. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoeker op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het bestreden overdrachtsbesluit werd genomen, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan het bestreden overdrachtsbesluit ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Verzoeker betoogt in eerste instantie dat er sprake is van een onzorgvuldige totstandkoming van het bestreden overdrachtsbesluit, waar in één passage wordt aangegeven als zou hij reeds een verzoek om internationale bescherming hangende hebben in Frankrijk. Zoals verzoeker duidelijk weet, betreft dit een materiële vergissing. Verder in zijn beslissing heeft verweerder wel duidelijk aangegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is omdat verzoeker bij zijn komst naar België in het bezit was van een geldig door Frankrijk afgeleverd Schengenvisum en stelt hij uitdrukkelijk dat verzoeker niet reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. Het toegepaste criterium betreft zo ook artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening. Er blijkt niet dat de voormelde materiële vergissing een wezenlijk invloed heeft gehad op de inhoudelijke beoordeling in het bestreden overdrachtsbesluit. Verzoekers kritiek kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden overdrachtsbesluit.

2.5. Verzoeker geeft niet aan de concrete motivering te betwisten dat de Franse consulaire diensten in Djeddah, Saoedi-Arabië, hem op 2 november 2021 een visum type C, geldig voor een verblijf van 30 dagen in de periode van 2 november 2021 tot 2 februari 2022, verstrekten en dat bijgevolg Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening. In de gegeven omstandigheden blijkt ook niet dat verzoeker dienstig de schending kan inroepen van de artikelen 18, lid 1, b) of d) van de Dublin III-verordening. De in deze laatste bepalingen voorziene situaties doen zich niet voor in het geval van verzoeker en deze bepalingen werden ook niet toegepast in het bestreden overdrachtsbesluit.

2.6. In tweede instantie betoogt verzoeker dat hij naar België is gekomen omdat hij familieleden en vroegere dorpsgenoten heeft in Antwerpen. Dit maakt volgens hem dat hij een band heeft met België, terwijl dit niet het geval is voor Frankrijk. Hij beroept zich op een privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest.

Een eenvoudige lezing van het bestreden overdrachtsbesluit leert dat verweerder rekening hield met de verklaringen van verzoeker dat hij familieleden en dorpsgenoten heeft die momenteel in Antwerpen zouden verblijven, terwijl hij niemand kent in Frankrijk. Verweerder benadrukte als volgt:

“We willen benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Frankrijk wil zijn, waar zijn verzoek om internationale bescherming nog hangende is, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoorde-lijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Verder oordeelde verweerder als volgt:

“De betrokkene verklaarde dat hij verre familieleden in België heeft. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende, verre familie van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Frankrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Frankrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvende dochter. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn verre familie bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Het EHRM oordeelde reeds dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33; A.S. v Switzerland n° 39350/13 30.06.2015, § 49 : “The Court recalls that it has already held that there would be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they could demonstrate additional elements of dependence (see F.N. v. the United Kingdom (dec.), no. 3202/09, § 36, 17 September 2013).”

Verzoeker gaat nergens concreet in op deze beoordeling. Door louter te herhalen dat hij verre familieleden en vroegere dorpsgenoten heeft die in België verblijven, toont hij nog niet aan dat hij actueel een beschermenswaardig familie- of privéleven met hen leidt en al zeker maakt hij zodoende niet aannemelijk dat de aanwezigheid van deze personen in België maakt dat de artikelen 8 van het EVRM en 7 van het EU-Handvest worden miskend. Verzoeker betwist niet dat er geen sprake is van een band van afhankelijkheid en in tegenstelling tot wat hij lijkt aan te nemen, garanderen deze artikelen geen recht om vrij te kiezen waar men een privéleven wenst op te bouwen met verre familieleden en vroegere dorpsgenoten, tegen de criteria van de Dublin III-verordening in. Verzoeker toont niet aan dat het bestreden overdrachtsbesluit disproportioneel ingrijpt in zijn familiale en persoonlijke belangen.

Een schending van de artikelen 8 van het EVRM en 7 van het EU-Handvest blijkt niet. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder bij zijn beoordeling inzake de aanwezigheid van familieleden en vroegere dorpsgenoten in België niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.7. In derde instantie is verzoeker van oordeel dat de situatie op het vlak van de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Frankrijk wel degelijk wordt gekenmerkt door systematische tekortkomingen, waardoor hij na overdracht aan dit land dreigt te worden behandeld in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt voormelde verdragsbepaling de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer van verzoeker naar Frankrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij beschikken over de materiële mogelijkheid om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.9. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening

houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.10. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden. Hij steunt zich op het reeds aangehaalde AIDA-rapport. Verweerder oordeelde als volgt:

In het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Claire Tripier, "Asylum Information Database - Country Report: France - 2020 Update", laatste update op 08.04.2022, hierna het AIDA rapport genoemd, <https://asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, op eenzelfde wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken om internationale bescherming ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin III Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 60).

"Om het indienen van verzoeken en het toekennen van materiële opvang te verbeteren werd in 2015 het principe van het "unieke loket" ("guichets uniques de demande d'asile", GUDA) ingevoerd. Om een afspraak te kunnen krijgen bij dat unieke loket dient men zich eerst te wenden tot de zogenaamde oriëntatie-platforms ("Plateformes d'accueil de demandeurs d'asile", PADA). Deze dienst wordt verstrekt door lokale organisaties die een "preregistratie" doen en vervolgens een afspraak maken bij de bevoegde diensten van de prefectuur voor het formele indienen van het verzoek om internationale bescherming. De wetgeving daarover schrijft voor dat dit binnen de 3 dagen na de initiële aanmelding moet plaatsvinden. De termijn van 3 dagen kan worden verlengd tot 10 dagen in geval veel personen zich tegelijkertijd aanmelden" (pagina 33).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 60). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Toulouse - Blagnac. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de prefectuur van "Préfecture de Haute Garonne". Toulouse is de hoofdplaats van deze prefectuur wat doet besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur dan ook niet zwaar en onoverkomelijk zal zijn.

We wensen te op te merken dat in Frankrijk net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (pagina 106).

In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 106). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 106). Het AIDA-rapport dat personen, die een volgend verzoek indienden, materiële opvang wordt geboden in geval hun verzoek als ontvankelijk wordt beoordeeld ("Subsequent applicants are entitled to material reception conditions only if their claim has

been deemed admissible”, pagina 99). We merken op dat in overeenstemming is met de bepalingen onder artikel 20 van de Opvangrichtlijn.

Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 115). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming (“Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers”, pagina 116).

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.”

2.11. Verzoeker uit allereerst kritiek op de procedure voor internationale bescherming in Frankrijk.

In zoverre hij erop wijst dat de duur van de procedure “*ondermaats*” is, onderbouwt hij zijn kritiek evenwel niet met een begin van bewijs.

Verzoeker stelt verder dat verweerder vergeet te vermelden dat “*hoewel de richtlijn 2013/32/EU dit niet verplicht er sterke ongelijkheid is bij het toekennen van rechtsbijstand in de eerste fase*”. Hiervoor citeert

hij uit het AIDA-rapport. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker erkent dat rechtsbijstand in de eerste fase niet verplicht is overeenkomstig de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Met dit betoog kan verzoeker dan ook niet overtuigen dat de eventuele problemen die zich op dit punt stellen ertoe kunnen leiden dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming die een overdracht aan Frankrijk in de weg staan.

Verzoeker citeert vervolgens uit het AIDA-rapport wat betreft de rechtsbijstand in hoger beroep. In dit verband stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers om internationale bescherming zonder problemen toegang hebben tot kosteloze rechtsbijstand in de beroepsfase. Er is wel sprake van dat het niveau van tegemoetkoming door velen ontoereikend wordt beschouwd, dat de meeste advocaten in Parijs zijn gevestigd en dat verzoekers om internationale bescherming die geen opvang genieten in een van de opvangcentra vaak zijn aangewezen om zelf hun beroep te schrijven en het ook onzeker is of zij kunnen worden geholpen door een van de NGO's die rechtsbijstand bieden. Deze informatie laat evenwel nog niet toe om te besluiten dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de rechtsbijstand in beroep die eraan in de weg staan dat verzoekers om internationale bescherming nog worden overgedragen aan Frankrijk. Uit deze informatie blijkt niet dat er geen mogelijkheden zijn om een beroep te doen op juridische bijstand. Bovendien toont verzoeker ook niet aan dat hij, mocht hij geen aanspraak kunnen maken op een gratis advocaat, de kosten van juridische bijstand niet zelf zou kunnen dragen. Bovendien blijkt uit de geciteerde passage dat gratis bijstand wel degelijk mogelijk is. Verzoeker maakt met zijn betoog in geen geval aannemelijk dat het voor hem onmogelijk zal zijn zich te laten bijstaan door een advocaat bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk.

Waar verweerder in zijn beslissing opmerkt dat verzoeker zal worden overgedragen aan Frankrijk via de luchthaven van Toulouse – Blagnac en hij zich vervolgens zal moeten aanmelden bij de “*Préfecture de Haute Garonne*”, merkt verzoeker nog op dat dit voor hem niet vanzelfsprekend is en het risico bestaat dat hij nooit de weg zal vinden naar de bevoegde instanties om zich aan te melden. Verweerder wijst er in zijn beslissing evenwel op dat Toulouse de hoofdplaats is van de voormelde prefectuur waardoor niet blijkt dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur zwaar of onoverkomelijk zou zijn. Verzoeker duidt nergens concreet waarom het voor hem bijzonder moeilijk of onoverkomelijk zou zijn om zich aan te melden bij de bevoegde instanties.

Verzoeker citeert ten slotte uit een rapport van Human Rights Watch van 2019 om aan te klagen dat er mankementen zijn in de toegang tot de procedure voor internationale bescherming. In het citaat kan op dit punt evenwel enkel een algemene kritiek worden gelezen op een in augustus van dat jaar aangenomen asiel- en immigratiewetgeving, waarbij wordt opgemerkt dat deze de toegang tot internationale bescherming zou ondermijnen, onder meer door het verzwakken van beroepsrechten en garanties in het kader van de versnelde procedures. Verzoeker duidt echter nergens concreet welke aspecten van deze wetgeving maken dat dient te worden besloten tot systematische tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming. Hiermee toont hij – andermaal – nog niet met concrete argumenten aan dat actueel Dublin-terugkeerders na overdracht geen toegang kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming in Frankrijk en evenmin dat zij in dit land onvoldoende garanties genieten op een kwaliteitsvolle en adequate (beroeps)procedure. Verzoeker toont ook niet aan dat hij in Frankrijk het voorwerp zal uitmaken van een versnelde procedure.

2.12. Verzoeker bekritiseert daarnaast de opvang- en onthaalvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk. Hij citeert enkele passages uit het AIDA-rapport om aan te tonen dat de opvangcapaciteit in dit land te kort schiet en stelt dat hij hierdoor het risico loopt om op straat te belanden.

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt evenwel dat verweerder de informatie uit het AIDA-rapport op het vlak van de opvangcapaciteit in rekening heeft gebracht. In dit verband merkt hij evenwel op dat, zonder te ontkennen dat er lacunes blijven bestaan, de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers om internationale bescherming zonder opvang blijven. Verweerder erkent dat er bepaalde pijnpunten bestaan in het Franse opvangsysteem maar oordeelt dat dit niet leidt tot de vaststelling dat er dermate structurele tekortkomingen zijn dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat er sprake is van structurele tekortkomingen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie terecht komen in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest. Door het louter citeren van enkele van de passages uit het AIDA-rapport waarin wordt ingegaan op de opvangsituatie in Frankrijk, waarvan evenwel kan worden aangenomen dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden, toont verzoeker nog niet aan dat de beoordeling die verweerder op basis van deze vermeldingen in het AIDA-rapport heeft gedaan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Door het louter tegenspreken van deze beoordeling geeft verzoeker blijk van zijn eigen mening, maar hiermee maakt hij niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Hoewel hij als alleenstaande man behoort tot een groep die geen prioriteit zou krijgen bij het verdelen van de opvangplaatsen, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat hij geen toegang zal kunnen krijgen tot een (al dan niet voorlopige) opvangfaciliteit. Er kan voorts worden herhaald dat Frankrijk uitdrukkelijk heeft ingestemd met de overname van verzoeker en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat inspanningen worden geleverd met het oog op het verbeteren van de toegang tot opvang. Dit wordt door verzoeker niet ontkend.

Verzoeker toont verder niet met een begin van bewijs aan dat de opvangomstandigheden in Frankrijk in de verschillende opvangvoorzieningen als onmenselijk of vernederend zijn te beschouwen.

Verzoeker wijst nog op de beslissing van het EHRM van 2 juli 2020 in de zaken N.H. e.a. tegen Frankrijk. De Raad stelt evenwel vast dat de feiten in deze zaken teruggaan tot vele jaren geleden. Verzoeker doet niet de moeite om aan te tonen dat de actuele situatie in Frankrijk dezelfde is als deze ten tijde van de feiten in de voormelde zaken. Met een loutere verwijzing naar deze zaken kan hij niet aantonen dat verzoekers om internationale bescherming die actueel in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Frankrijk ernstig zouden moeten vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen. Nog merkt de Raad op dat verzoeker, die met een door de Franse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum naar Europa is gereisd, niet aantoonst dat hij persoonlijk is aangewezen op ondersteuning van de Franse staat om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Evenmin blijkt dat zijn familiaal en sociaal netwerk in Antwerpen hem eventueel vanuit België niet een zekere financiële steun zou kunnen bieden wanneer dit nodig zou blijken te zijn.

Verzoeker voert nog aan dat hij in Frankrijk niet zal kunnen rekenen op de nodige medische zorg, wat nefaste gevolgen zal hebben voor zijn gezondheid. Hij citeert andermaal uit het AIDA-rapport, om te besluiten dat de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk wordt *“bemoeilijkt”*. Hij benadrukt de passages waarin wordt gewezen op het nieuwe beleid sinds 2020 waarin een wachttijd van drie maanden geldt voor toegang tot de ziektezorgverzekering en mogelijke moeilijkheden met de ziekteverzekering bij de verlenging van het certificaat van verzoekers om internationale bescherming.

Verzoeker betwist evenwel niet dat hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Ook thans maakt hij geen melding van gezondheidsproblemen. Daarnaast toont hij met de aangehaalde passages uit het AIDA-rapport nog niet aan dat verzoekers om internationale bescherming die ernstige medische problemen hebben de noodzakelijke medische zorgen zouden worden geweigerd of zij geen mogelijkheden hebben om toegang te krijgen tot de voor hen noodzakelijke medische zorgen.

In zoverre verzoeker ten slotte verwijst naar informatie van Amnesty International die zou aantonen dat Frankrijk zijn verplichtingen onder het *“EU hervestigingsplan”* niet nakomt, merkt de Raad op dat niet blijkt dat thans een situatie van hervestiging voorligt, zodat de relevantie van dit betoog niet blijkt. Hiermee weerlegt verzoeker de beoordeling van verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit inzake de situatie van Dublin-terugkeerders en verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk niet.

2.13. De Raad merkt nog op dat, zoals dit correct werd vastgesteld door verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit, uit het Dublin-interview niet kan worden opgemaakt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van specifieke noden of een bijzonder kwetsbaarheid. Verzoeker toont niet concreet aan dat er elementen zijn die eigen zijn aan zijn persoonlijke toestand die een overdracht naar Frankrijk in de weg staan.

2.14. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat verweerder een onderzoek voerde in het kader van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-handvest en hierbij rekening hield met alle elementen die hem kenbaar werden gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde gegevens onterecht niet in aanmerking zouden zijn genomen bij dit onderzoek en evenmin dat verweerder onterecht tot de conclusie is gekomen dat een schending van voormelde artikelen niet dreigt. Het louter feit dat hij het niet eens is met het bestreden overdrachtsbesluit en dat hij op algemene wijze verwijst naar het AIDA-rapport is niet van aard de motieven ervan te weerleggen.

2.15. Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest niet aantoon, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Frankrijk.

2.16. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechts-middel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

2.17. Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een miskenning van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

2.18. Verzoeker voert in de hoofding van zijn middel nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of hij dienstig een schending van dit artikel kan aanvoeren, moet worden vastgesteld dat elke concrete toelichting ontbreekt bij de wijze waarop verweerder dit artikel heeft miskend. In zoverre hij zou willen aanvoeren dat geen rekening is gehouden met de aanwezigheid van zijn familieleden in België, volstaat een verwijzing naar de eerdere bespreking dat een eenvoudige lezing van het bestreden overdrachtsbesluit leert dat hiermee wel degelijk rekening is gehouden.

2.19. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden overdrachtsbesluit. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS